

Хроніки Нарнії — 2. Лев, Чаклунка і стара шафа (скорочено)

Клайв Степлз Льюїс

Клайв Степлз Льюїс

Хроніки Нарнії

Книга 2. Лев, Чаклунка і стара шафа

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 1. ЛЮСІ ЗАЗИРАЄ В ШАФУ

Були собі колись четверо дітей і звали їх Пітер, Сюзан, Едмунд та Люсі. Під час війни через повітряні нальоти їх відіслано з Лондона до будинку старого професора, який мешкав геть на окраїні. Він не мав дружини і жив у дуже старому будинку разом з економкою пані Макреді та трьома служницями.

Першого ж вечора у професора діти обговорювали між собою своє становище. Найстарший, Пітер, вважав, що професор дозволить їм робити все що завгодно у цьому величезному будинку. Хлопець планував завтра все тут оглянути.

Зранку, після сніданку, діти пішли досліджувати будинок. Будинок професора здавався нескінченним, у ньому було повно всяких несподіваних закапелків. Діти відвідати порожні опочивальні, довжелезну залу, малесеньку залу з балконом, кімнати із книгами. Невдовзі діти зазирнули у зовсім порожню кімнату, у якій стояла лише велика шафа для одягу, що мала ще дзеркало на дверях. Пітер сказав, що тут нічого нема, тому діти пішли далі, але Люсі залишилася. Вона подумала: "А що коли відчинити шафу?" На превелике її здивування, дверцята дуже легко відхилились. У шафі було кілька довгих шуб. А для Люсі не було нічого ліпшого, ніж запах і дотик хутра. Вона одразу пропхалася поміж шубки і задоволено потерлася об них личком. Згодом вона просунулась іще трошки і виявила там ще один ряд шуб. Було так темно, що дівчинка витягла вперед руки, аби не гепнутись чолом об дерев'яну стінку. Люсі ступила ще крок, потім ще один і ще один, сподіваючись нарешті її намацати, але їй це ніяк не вдавалося. І тут дівчинка відчула, як під ногами щось зарипіло.

Наступної миті до неї дійшло, що об її обличчя й руки треться не м'яке хутро, а щось тверде й шорстке, ба навіть колюче. Щось холодне і м'яке сипалось на неї згори. Через якусь хвилю дівчинка зрозуміла, що стоїть у лісі серед ночі, під ногами лежить сніг і в повітрі кружляють сніжинки. Люсі трішки злякалась, але водночас відчула тремку допитливості і захоплення. Дівчинка озирнулась через плече і там, поміж темними стовбурами дерев, ще змогла розгледіти відкриті дверцята шафи "Я завжди можу повернутися назад, коли щось буде негаразд", - подумала Люсі. Вона рушила

вперед і виявила вуличний ліхтар, який світився. Дівчинка спинилася, щоб його роздивитися, дивуючись, як це ліхтар міг опинитися посеред лісу, невдовзі з-поміж дерев виринула якась дивна істота і підійшла до ліхтаря.

Це створіння було трішки вищим за Люсі. Над головою воно тримало парасолю, білу від снігу. Горішня частина його тулуба нагадувала людину, але ноги були як у цапа. Хвоста Люсі спершу не зауважила, бо той химерний чоловічок підтримував його разом із парасолею, аби не волочився по снігу. Чоловічок цей мав червоного вовняного шалика навколо шиї, шкіра теж була трішки червоняста. Він мав дивне, але приємне маленьке личко з клинцюватою борідкою та кучерявим волоссям, з якого визирали два ріжки. В іншій руці він тримав кілька пакунків, виглядав достеменно так, мовби ходив купувати різдвяні подарунки. Це був фавн. Коли ж він уздів Люсі, то від несподіванки випустив з рук геть усі свої речі.

РОЗДІЛ 2. ЩО ЛЮСІ ТАМ ЗНАЙШЛА

Люсі привіталася. Фавн запитав, чи вона донька Єви, тобто, дівчина. Люсі сказала, що так. Тоді фавн відрекомендувався. Його звали Тамнас. Він розповів, що тут країна Нарнія – це всі землі між ліхтарем та великим замком Кеа-Перевел, що на узбережжі Східного моря. Люсі призналася, що пролізла через шафу з порожньої кімнати, і там зараз літо. Тамнас сказав, що у Нарнії завжди зима. Потім він запросив дівчинку до себе додому на чай. Люсі хотіла повернутися додому, але фавн переконав її йти до нього. Вони опинилися у затишній теплій печері. Тамнас влаштував щедрю гостину. Люсі всього покуштувала і фавн почав розповідати дивовижні історії про лісове життя: про нічні танки з німфами і дріадами, про тривале полювання на білого оленя, який виконує бажання того, хто його упіймає, про розкішні учти і пошуки скарбів разом із дикими червоними гномами у глибочезних підземних копальнях та печерах. Тамнас загравав на своїй флейті. Згодом Люсі сказала, що йде додому, а фавн признався їй, що служить у Білої Чаклунки і мусить віддати Люсі її. Бо Чаклунка тримає цілу Нарнію під каблуком, наслала сюди вічну зиму, а святий Миколай усе не приходить, і ніколи не наступає Різдво. Фавн мав наказ від Білої Чаклунки: якщо колись побачить у лісі хлопчика чи дівчинку, томусить схопити і привести до неї.

Тамнас ридав, бо розумів, що Люсі ні в чому не винна. Він боявся, що Чаклунка покарає його, але відпустив дівчинку додому. Фавн відпровадив дівчинку до ліхтаря, а там вона побігла на плямку світла. І невдовзі, замість шорстких гілок, вона відчула дотик хутра, замість рипіння снігу під ногами – дерев'яні дошки шафи. Вона вийшла з шафи і почула голоси дітей у коридорі.

РОЗДІЛ 3. ЕДМУНД І ШАФА

Люсі вважала, що її не було кілька годин, та розмовляючи з сестрою і братами, зрозуміла, що не пройшло й хвилини. Дівчинка розповіла, що побувала у чарівній шафі, всередині якої є ліс, там мете сніг, там є фавн і чаклунка... і все це зветься Нарнія. Усі разом повернулися до кімнати і залізли в шафу. Та ніякого дива не сталося, шафа була звичайною. Пітер вважав, що Люсі розіграла їх. Люсі почервоніла і від безсилля розплакалась. Наступні дні Люсі ходила дуже пригнічена. Едмунд за кожної нагоди

кепкував з неї.

Якось діти вирішили бавитися в хованки. Сюзан випало жмурити, і як тільки всі розбіглися хто куди, Люсі пішла в ту кімнату, де стояла шафа. Едмунд пішов за нею, щоб ще раз познущатися. Бешкетник заліз у шафу за сестрою. Хлопчик затраснув за собою дверцята, не думаючи, як непередбачливо таке робити, і давай ловити в темноті Люсі. Та це не вдалося. Раптом він відчув холод, а потім побачив світло. Едмунд виявив, що вибирається з-під густих ялиць на галявину посеред лісу. Під ногами сухо рипів сніг, навсібіч простягався ліс.

Брат став кликати сестру, але її ніде не було. Він уже вирішив повертатись додому, коли почув, як десь далеко в лісі затенькали дзвіночки. І тут з лісу виринули сани, у які були запряжені два північні олені. Упряж була зроблена із яскраво-червоної шкіри і по всій довжині всіяна дзвіночками. Попереду на санях сидів гладкий гном. Він правив оленями. За гномом сиділа висока жінка, вища за всіх, кого Едмунд будь-коли бачив. Вона по шию закуталась у біле хутро. У правій руці вона тримала довгу позолочену палицю, а на голові мала золоту корону. На білому виду виразно виділялися яскраво-червоні уста. Це обличчя вражало красою, але було горде, холодне і суворе. Жінка спитала Едмунда, хто він такий, а сама назвалася королевою Нарнії.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 4. РАХАТ-ЛУКУМ

Едмунд сказав, що він хлопчик, а потрапив сюди через шафу. Королева сказала, що колись чула про двері зі світу людей. Дізнавшись, що це хлопчик, Королева поводитися уже не так холодно. Вона запросила Едмунда у сани, вкрила мантиєю. Потім пригостила гарячим напоєм і запитала, чого б він хотів поїсти. Хлопчик відповів, що хоче рахат-лукуму. За допомогою чарів Королева дістала декілька фунтів найліпшого рахат-лукуму. Едмунд за все своє життя не куштував нічого смачнішого. Він уже зовсім зігрівся і почував себе чудово.

Поки він їв, королева розпитувала. Йому жодного разу не спало на думку замислитися, чому королева так допитується. Вона змусила його розповісти про те, що в нього є брат і дві сестри і що одна з сестер теж побувала в Нарнії, що вона зустрілася з фавном, і що крім нього, його брата і сестер, ніхто більше не знає про Нарнію. Здавалося, її особливо цікавило те, що їх четверо, і вона знову й знову до цього поверталася.

Насправді рахат-лукум був зачарований: якщо хтось скуштує його бодай раз, то прагнутиме все більше і більше, а коли дозволити, то їстиме, їстиме, аж доки не лусне. Проте Едмундові королева більше не пропонувала рахат-лукуму. Натомість сказала, щоб привів сюди своїх сестер і брата, а вона знову пригостить його рахат-лукумом.

Коли Королева поїхала, Едмунд побачив Люсі. Виявилося, що вона снідала з паном Тамнасом і дізналася багато про злу Білу Чаклунку. Едмунд подумав, що Пітер і Сюзан будуть на стороні Люсі і підтримають фавнів та звірів, з яких знущається Королева.

Едмунд не уявляв, що йому казати і як зберегти свою таємницю, коли всі знайговоритимуть про Нарнію. Брат і сестра повернулися додому.

РОЗДІЛ 5. ЗНОВУ ПО ЦЕЙ БІК ДВЕРЕЙ

Діти ще бавились у піжмурки, отож Едмунд та Люсі знайшли їх не одразу. Коли врешті всі зібралися разом, Люсі сказала Пітеру і Сюзан, що Едмунд теж бачив Нарнію. Едмунд почував себе не надто добре після рахат-лукуму, а ще він сердився на Люсі, бо правда, як з'ясувалось, таки була на її боці. Якусь хвилю він іще вагався, що йому робити. Та коли ото Пітер поставив йому питання, Едмунд заперечив усе, що сказала Люсі. Він говорив, що насправді у шафі нічого немає. Бідолашна Люсі вибігла геть з кімнати. Пітер розсердився на Едмунда, який то бавився з Люсі, то виставляв її на глум.

Коли Пітер і Сюзан знайшли Люсі, вона ще плакала. Дівчинка наполягала на своєму. Вона говорила, що брат і сестра можуть написати мамі, можуть розказати професору, але вона точно знає, що бачила там фавна і... хоче туди. Сюзан і Пітер хвилювалися, чи Люсі бува не захворіла.

Наступного ранку Пітер і Сюзан пішли до професора і все розповіли. Професор сказав, що Люсі або брехуха, або вона хвора, або говорить правду. Але всі знали, що Люсі ніколи не обманює, так само було очевидно, що вона не згубила розуму. Отже, професор вірив Люсі. Тоді Сюзан запитала, а як же час, бо Люсі була в шафі лише хвилину. Професор припустив, що інший світ може існувати в іншому часовому вимірі. Тому хоч скільки б Люсі там перебувала, це не забере анітрішки нашого часу. Він порадив не пхати свого носа в чужі справи, і на цьому розмова закінчилася.

Після бесіди із професором ситуація навколо Люсі трохи розпружилась. Пітер стежив, аби Едмунд більше не кпив з неї, і ні вона, ні хто інший не згадували у розмовах про шафу.

Треба сказати, що дім професора був дуже старий і такий знаменитий, що люди з усієї Англії приїздили сюди і просили дозволу його оглянути. Пані Макреді, економка, показувала їм усе всередині і довкола, розповідала про картини та лицарські обладунки, про рідкісні книги у бібліотеці. Жінка попередила дітей, щоб ніколи не плуталися їй під ногами, коли вона водить туристів. І от якось, коли саме приїхали туристи, діти почули що пані Макреді наближається з ними. Брати і сестри вирішили десь сховатися, щоб економка не сварила їх. Вийшло так, що вони мусили зайти у кімнату з шафою. А коли голоси почулися за дверима кімнати, а туристи уже заходили всередину, діти змушені були сховатися у шафу. Вся четвірка миттю опинилася всередині. Втікачі завмерли у темряві, важко переводячи подих. Пітер причинив дверцята, проте не цілком, бо, звісно, пам'ятав, що в жодному разі не можна закриватися у шафі.

РОЗДІЛ 6. У ЛІСІ

Цього разу усі четверо дітей опинилися у лісі. Пітер відразу попросив пробачення у Люсі, що не вірив їй. Вони потиснули одне одному руку. Сюзан запропонувала вдягти шуби, щоб не було так холодно. Діти відразу повбиралися. Шуби були завеликі і сягали

аж до п'ят, відтак скидалися радше на королівські мантиї.

Пітер перший рушив углиб лісу. Едмунд сказав, що для того, щоб вийти до ліхтаря, треба взяти трохи ліворуч. Не встиг він ще й доказати до кінця, як зрозумів, що спалився. Всі стали мов укопані і вражено подивились на нього. Пітер присвиснув і сказав, що Едмунд справді був тут. Пітер назвав його в'їдливим тхором.

Через якусь хвилину вся четвірка рушила далі, а Едмунд пробурмотів собі під ніс, що покарає брата і сестер. Люсі запропонувала відвідати пана Тамнаса. Та коли вони прийшли до печери, там усе було зруйновано, а Пітер знайшов клаптик паперу, у якому йшлося про те, що фавн Тамнас перебуває під арештом й очікує на суд за звинуваченням його у державній зраді її імператорської величності Джейдіс, Королеви Нарнії, володарки замку Кеа-Перевел, а також за звинуваченням у підтримці ворогів її величності, наданні притулку шпигунам та у братанні з людьми.

Люсі розповіла, що ця Королева – страшна відьма, Біла Чаклунка. Всі лісові мешканці ненавидять її. Вона зачарувала цілу країну і тепер тут завжди зима, але ніколи не настає Різдво. Сюзан запропонувала вертатися додому, та Люсі хотіла допомогти фавну, який врятував її від Королеви. Раптом дівчинка побачила пташку малинівку, яка перескакувала з дерева на дерево і наче показувала їм шлях. Діти вирушили за пташкою.

Вони йшли вже десь більше як пів години. Дівчатка були попереду. Едмунд почав переконувати Пітера, що насправді вони ще не знають, хто ворог. Можливо, малинівка заманює їх у пастку, а фавн – ворог. До того ж, як звідси вертати додому?

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 7. ДЕНЬ ІЗ БОБРАМИ

Раптом пташка зникла з поля зору. Діти не знали, що їм тепер робити, але вони побачили, як щось ворухнулося поміж дерев. Сюзан помітила, що це якесь звірятко. Воно показувало дітям знак мовчати і бути обережними. То був бобер, і діти пішли за ним. Бобер прошепотів, що на галявині вони в небезпеці, бо навіть деякі дерева підслухують і можуть донести їй. Щоб діти довірилися йому, бобер показав їм носовичок Люсі, який вона залишила фавну. Бідолаха напередодні дізнався, що його арештують, і передав хустинку бобру. Тамнас сказав: якби із ним щось трапилось, бобер повинен зустріти дітей тут і завести до... Тут бобер примовк і таємничо кивнув їм. Тоді поманив їх іще ближче до себе. Діти збилися до купи тісно-тісно, аж відчували лоскіт на щоках від дотику бобрових вусів, і бобер прошепотів своїм низьким голосом: "Кажуть, Аслан у дорозі, а може, вже й прибув".

І тут трапилась дивовижна річ. Ніхто з дітей не знав, хто такий Аслан. Але Едмунда охопив незбагнений, таємничий жах, Пітер відчув у собі хоробрість і відвагу, Сюзан здалося, ніби якісь невимовно вишукані пахощі розлились у повітрі або зазвучала неземної краси і сили мелодія. А в Люсі з'явилося таке відчуття, яке буває, коли ви прокидаєтесь удосвіта і згадуєте, що нині свято або ж розпочинаються канікули.

Більше години бобер вів друзів до свого будиночка на греблі річки. Уже біля будинку Едмунд побачив недалеко два пагорки і був майже певен, що саме їх показувала йому Біла Чаклунка, коли вони прощалися біля ліхтаря. За пагорками мав бути її палац. Хлопчик згадав про рахат-лукум і обіцянку Королеви, що зробить його королем.

Бобер привів дітей у будинок, де вже чекала мама Бобріха. Вона дуже зраділа, що нарешті з'явилися "сини та доньки Адама і Єви". Голодним дітям влаштували чудовий обід. Коли всі наїлися, Бобер почав курити люльку і розповідати про Нарнію.

РОЗДІЛ 8. ЩО СТАЛОСЯ ПІСЛЯ ОБІДУ

Діти дізналися, що Тамнаса схопила поліція Королеви, а всі своїх ворогів вона перетворює у кам'яні статуї. Тому проникати у замок дуже небезпечно. Пітер запропонував придумати якусь хитрість, щоб добратися туди, адже фавн врятував Люсі, тому кинути його напризволяще вони не можуть. Бобер відповів, що Аслан уже в дорозі і сподіватися потрібно на нього. Адже він – Король, володар цілого лісу. Він уже в Нарнії і скоро поборе Білу Чаклунку. Існує давнє передання, що Аслан поверне у Нарнію весну. Бобер хотів запровадити дітей туди, де вони з ним зустрінуться. Діти довідалися, що Аслан – великий лев, а зустріч має відбутися біля Камінного Столу. Пітер запитав, чи Саклунка не людина. Бобер сказав, що вона не людина, бо дочка Адама і Ліліт, яка була із джинів. Також вона споріднена із велетами. У жилах Чаклунки немає жодної краплі людської крові. Існує ще одне пророцтво: у замку Кеа-Перевел стоять чотири трони. І з давніх-давен відомо, що коли двоє синів Адамових та двоє доньок Євиних посядуть оті чотири трони, тоді не тільки закінчиться панування Білої Чаклунки, але і їй самій прийде кінець.

Після цих слів Бобра запала тиша, і Люсі раптом спохопилась, бо не було Едмунда. Усі побігли надвір і кликали його, та Бобер відразу здогадався, що хлопець подався до Білої Чаклунки. Він сказав про це, і раптом кожному стало цілком очевидно, що Едмунд так і вчинив. Адже він уже був тут і міг познайомитися з нею. Діти хотіли йти в замок, але Бобер попередив їх, що Королева відразу ж перетворить усіх у кам'яні статуї. Отож Едмунд лишатиметься цілим і неушкодженим, поки виконуватиме роль приманки. Пані Бобріха надіялася, що Едмунд вислизнув ще до того, коли Бобер говорив, що Аслан повертається. Люсі сумно промовила, що Едмунд встиг почути усе. Тоді Бобер сказав, що треба негайно звідси тікати.

РОЗДІЛ 9. У ЗАМКУ ЧАКЛУНКИ

Едмунд тим часом добрався до Білої Чаклунки. Не варто, однак, думати, ніби Едмунд був такий поганий, що бажав, аби брат і сестрички обернулися у камінь. Йому просто страшенно хотілося рахат-лукуму, до того ж він уже бачив себе принцом (а згодом і королем), ну а ще мріяв поквитатися з Пітером, бо той обізвав його свинею. Едмунд вважав, що Королева ліпша, ніж той жахливий Аслан, хоч десь у глибині душі він знав, що Біла Чаклунка таки зла і безжальна.

Свою шубу Едмунд забув у хатинці бобрів, тому дуже змерз. Дуже швидко він промок наскрізь, але його уява вже малювала прекрасні картини того часу, коли він

володарюватиме. Це одразу підняло його дух.

Невдовзі перед Едмундом відкрилася розлога долина. І там, на другому березі, серед маленької галявини поміж двома пагорками, Едмунд побачив палац Білої Чаклунки. Це був невеличкий замок, який, здавалося, складався зі самих маленьких гостроверхих веж. Ворота було відчинено навстіж.

При вході на подвір'я хлопчик побачив лева і перелякався, але то просто була кам'яна статуя. Такий статуй на подвір'ї було безліч. Едмунд пригадав розповіді про те, що Біла Чаклунка обертає живих істот у камінь. Він подумав, що цей лев – Аслан. Хлопчик вийняв з кишені огризок олівця і домалював левові вуса й окуляри. Серед статуй були скам'янілі сатири, вовки, ведмеді, лисиці, снігові барси, духи дерев, кентавр, крилатий кінь. На самій середині подвір'я стояла величезна статуя, яка своїми обрисами нагадувала людину. Фігура була вища за дерево, на обличчі з кошлатою бородою застиг вираз гніву, правиця ж стискала здоровенного дрючка.

На порозі замку лежав величезний вовчисько. Та він був живий і дуже налякав Едмунда. Хлопчик пояснив, що прийшов до Королеви і приніс їй звістку про те, що брат і сестри зараз перебувають у Нарнії у бобровій хатинці. Сірий вовк, Маугрім, начальник Таємної поліції Білої Чаклунки, пішов повідомити Королеву, а потім повернувся і сказав хлопцеві заходити.

Королева неприязно зустріла хлопчика, лютувала, бо він не привів брата і сестер. У залі була фігурка маленького фавна. На його обличчі застиг сум. Едмунд подумав собі, чи це була не приятель Люсі. Королева дізналася про Аслана, а потім наказала гномові готувати сани, але без дзвоників.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 10. ЧАРИ СПАДАЮТЬ

Пан Бобер та пані Бобріха почали готуватися у дорогу. Бобріха хотіла взяти багато речей, навіть свою швейну машинку, та часу не було. Кожний з дітей отримали по торбинці з деякими речами. Потім усі рушили в дорогу.

Заметіль саме вщухла, вгорі з'явився місяць. Друзі просувалися вервечкою: першим трюхикав пан Бобер, а за ним Люсі, Пітер, Сюзан і, нарешті, пані Бобріха. Пан Бобер вивів їх через греблю на правий берег річки, а далі вузькою стежиною, котра звивалася поміж дерев, попри саму річку. Вони трималися низини, бо сани Королеви сюди не могли б спуститися.

Згодом вони стали підніматися услід за Бобром під гору у самісіньку гущавину. Втікачі пірнули у нору, з усіх боків прикриті кущами. Згори цей хід зовсім не було видно. Нарешті всі п'ятеро опинилися всередині. Це була стара схованка бобрів, яку вони тримали на чорний день. Усі уляглися і поринули в сон.

Зранку друзі почули перелив дзвіночків. Усі налякалися, а Бобер виліз розвідати. Яким же було їхнє здивування, коли наступної миті вони почули радісний голос пана Боба, який кликав їх і казав, що усе гаразд. Усі видряпались на сам вершечок урвища і

побачили сани святого Миколая. На санях видів сам Миколай – високий і кремезний дідусь у червоному кошуку і в такому ж каптурі, отороченому хутром. Він сказав, що Чаклунка довго не впускала його сюди, але він таки приїхав. Аслан у дорозі. Магія Чаклунки вже слабшає.

Отець Миколай усім роздав подарунки. Бобриха отримала нову швейну машинку, яку Миколай залишить у її будинку. Боброві Миколай пообіцяв полагодити усю греблю, щоб не було жодних дірок. Пітер отримав щит і меч. На срібlistому тлі щита виділялося яскраво-червоне зображення лева на задніх лапах. Меч мав золоте руків'я. Крім того, були також піхви та пояс. Сюзан отримала лук і сагайдак, наповнений стрілами, та ще невеличкий ріг, зроблений зі слонової кістки. Миколай сказав послуговуватися цим луком тільки в разі крайньої потреби. Він не хотів, щоб дівчинка брала участь у битві, але хто стріляє з лука, той завжди влучає у ціль. Коли ж подути у ріжок, то, хай де тоді будеш, завжди прийде поміч. Люсі отримала маленьку пляшечку і маленький кинджал. У плящині був чудодійний бальзам, кілька крапель якого зцілюють пораненого. А кинджал – щоб дівчинка могла захистити себе, коли справді у цьому виникне гостра потреба. Крім того, Миколай дав усім чималу тацю зі сніданком.

Коли сани Миколая зникли, друзі поснідали у схованці, а потім вирушили в дорогу.

РОЗДІЛ 11. АСЛАН УЖЕ БЛИЗЬКО

Тим часом Едмунда чекало велике розчарування. Чаклунка не змінила гнів на милість, взагалі не розмовляла з ним. Зрештою Едмунд набрався сміливості і попросив трішки рахат-лукуму. Чаклунка брала його з собою у дорогу, тому, щоб хлопчик не зімлів, дала води і сухого хліба.

Королева вместилася в санях, залишивши поруч місце для Едмунда, і заки рушили, покликала до себе вовка Маугріма. Вона наказала взяти найпрудкіших вовків і чимдуж бігти до бобрової хатини, щоб убити там всіх, а якщо їх уже немає, то бігти до Камінного Столу. Королеві потрібно було їхати далеко на Захід, аби знайти місце, де ще можна перебратися через ріку.

У хатці бобрів вже нікого не було. На щастя, цілу ніч падав сніг, тож вовки не напали на сліди втікачів.

Королева вирушила в дорогу з Едмундом, але навіть не накрила. Едмунд не мав на собі шуби і почувався страх як погано: за кілька хвилин сніг обліпив його цілого. Спершу Едмунд обтрушувався, але невдовзі дав собі спокій, бо сніг знову налипав з голови до ніг. Він геть вибився зі сил і промок до нитки. Тепер уже ніщо не скидалося на те, що Чаклунка збирається зробити його королем.

Зранку наступного дня чаклунка побачила звірят, веселе товариство: пара білок із дітьми, двоє сатирів, гном і старий лис. Вони їли щось смачне, бо до них приходив святий Миколай. Коли Королева дізналася про це, то розлютилася і всіх звіряток перетворила на статуї. А Едмунду, який просив не робити цього, відважила сильного ляпаса. Вони знову рушили, і Едмунд помітив, що стає тепліше, а сани щораз сповільнюють хід. Хлопчик зрозумів, що починається весна. Сани застрягли, тож хлопчик з гномом мусили витягувати їх. Довго вони не проїхали і мусили йти пішки.

Едмунду зв'язали руки за спиною, і гном повів його.

Острівців зеленої трави ставало щораз більше, сніг усе танув і танув, на галявині вирости маленькі жовтаві квіточки ластовиноного зілля. З того боку було повно підсніжників. Десь зацвірінькала пташина. У відповідь їй озвалася інша десь неподалік. А потім з усіх-усюд вибухнув цілий хор. Небо проясніло. Галяви зазяріли первоцвітом. Гном вигукнув до Королеви, що це не відлига, а весна. Це Аслан. "Хай хтось із вас ще раз згадає це ім'я, – лиховісно проказала Чаклунка, – і я зітру його на порошок".

РОЗДІЛ 12. ПЕРША БИТВА ПІТЕРА

Бобри і діти все ще. Вони бачили весну, але навіть уявити собі не могли (а ось Чаклунка це добре знала), що все так і мало бути, коли у Нарнію повернувся Аслан. Натомість усі чудово пам'ятали, що не хто інший як Чаклунка своїми злими чарами накликала на Нарнію нескінченну зиму. Друзі збагнули, що тепер Чаклунці не здогнати їх на санях. Відтак вони перестали поспішати і дозволяли собі частіше й довше перепочивати.

Мандрівці побачили з високої галявини море. А посеред відкритої вершини пагорба стояв Камінний Стіл – велика похмура, дуже древня на вигляд плита зі сірого каменю, підтримувана чотирма брилами. Ціла плита була помережана дивними знаками. Далі мандрівники зауважили на краю галявини шатро. Вгорі на щоглі тріпотіло знамено із зображенням червоного геральдичного лева, що звівся на задні лапи. Раптом долинули звуки музики.

Аслан стояв серед великої юрби створінь, що оточили його півмісяцем. Там були духи дерев і духи джерел – дріади та наяди, зі струнними інструментами в руках. Це вони грали. Ще там були чотири гігантських кентаври, єдиноріг, красень-бик із людською головою, пелікан, орел і велетенський пес. Поруч з Асланом стояли два леопарди. Один із них охороняв його корону, а другий – знамено.

Ні бобри, ні діти не знали, як із поводитися з Асланом і що говорити при зустрічі. Діти відважилися звести очі на Аслана і перед ними промайнула золота іскриста грива та великі шляхетні і врочисті проникливі очі, проте тут же відчули, що не можуть довше витримати його погляд. Трепет охопив їх усіх.

Нарешті Пітер усвідомив, що перший крок таки доведеться зробити йому. Він вихопив свого меча із піхов, віддав ним честь і підійшов з друзями назустріч Асланові. Лев сказав, що ласкаво просить їх усіх сюди. Його голос, глибокий і шовковистий, якось умить їх заспокоїв. Тепер вони почувалися легко і спокійно.

Аслану розповіли про зраду Едмунда. Він наказав, поки що, готуватися до свята. Дівчаток повели у шатро, а лев пішов показувати Пітеру його замок. Хлопчик, стискаючи у руці меч, пішов за левом на східний край пагорба. Там, де земля Нарнії стикалася з морем, стояв Кеа-Перевел – замок чотирьох тронів, один із яких мав посісти Пітер як король. Він мав стати Верховним Королем.

Раптом вони почули ріг Сюзан. Пітер збагнув, що там є щось небезпечно. Він з усіх сил кинувся до шатра. Там його чекало жахливе видовище. Наяди з дріадами розсипались хто куди. Люсі бігла йому назустріч, а Сюзан вилазила на дерево, бо її

хотів схопити великий вовк.

Пітер вихопив свого меча і кинувся на звіра. Але промахнувся. Вовк тут же обернувся до Пітера. Очі звірюки люто спалахнули, а з широко вишкіреної пащі вирвалося гарчання. Вовк аж нетямився з люті – і це врятувало Пітера, бо інакше той умить уп'явся б хлопцеві у горло. Далі все відбулось так швидко, що Пітер не встиг нічого усвідомити. Він блискавично ухилився і з усієї сили встромив меча звірюці просто у серце.

Сюзан одразу зістрибнула на землю. Обоє ще тремтіли від пережитого. Сестра і брат міцно обійнялися. Аслана побачив в гущавині ще одного вовка, який утікав до своєї володарки. Лев наказав своїм істотам бігти за вовком. Виконуючи його наказ, з десяток або й більше найпрудкіших створінь із тупотом копит, із шурхотом крил негайно розчинилися у сутінках, що вже ото насувалися.

Потім Аслан нагадав Пітеру, щоб витер меч. Коли зброя була чиста, лев опустив лезо меча на плече хлопця, який став навколішки, і промовив: "Устань, лицарю Пітере Вовча Смерте. І хай там що трапиться, ніколи не забувай витирати свого меча".

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 13. ДРЕВНЄ ПЕРЕДАННЯ ПОЧАТКУ ЧАСІВ

Коли вони опинилися у невеличкому темному вибалку, схованому серед старих ялин і тисів, Чаклунка нарешті дозволила зупинитись на спочинок. Едмунд тут же знесилено звалився на землю. Він чув, як Чаклунка розмовляла з гномом про те, що пророцтво може не сповнитися, коли чотири трони в Кеа-Перевел посядуть тільки троє. Гном радив відразу виконати те, що належить. Королева хотіла зробити це на Камінному Столі, де споконвіків це робилося. Та потім вона вирішила зробити це тут. Тут до неї прибіг вовк і розповів, що вороги біля Камінного Столу, разом із Асланом, і капітана Маугріма вбили. Чаклунка відразу наказала скликати сюди усіх своїх підданих: велетнів, вовкулак, упирів, болотяників, людоджерів, мінотаврів, ненаситців, відьом, привидів, жаболюдів. Усі мали зібратися на битву, а вона хотіла ще вбити Едмунда.

Гном прив'язав хлопчика до дерева, оголив його шию. Потім схопив хлопця за волосся і відтягнув йому голову так, що той аж задер підборіддя. І тут зусібіч залунали якісь вигуки, тупотіння копит, лопотіння крил. Чаклунка пронизливо заверещала. Едмунд відчув, що його звільняють від пут. Чийсь сильні руки підхопили його, потім він уже нічого не пам'ятав.

Тим часом кентаври, єдинороги, олені та птахи, який прислав на підмогу Аслан, рушили знову до Камінного Столу, забравши зі собою Едмунда. Вони не зуміли зловити Чаклунку і гнома, які на тому ж місці перетворилися на старий пень та здоровенну каменюку. Чаклунка просто пустила в хід одну зі своїх магічних штучок і так перемінила себе і гнома, що ніхто б їх не впізнав.

Коли діти прокинулися наступного ранку, то почули від пані Бобрихи, що Едмунд

уже тут, а зараз він з Асланом. Лев та Едмунд прогулювалися вдвох і про щось говорили. Коли діти зібралися разом, Аслан сказав, що не треба говорити про те, що вже минулося. Едмунд попросив пробачення у брата і сестер.

До Аслана прибув посланець від Чаклунки – гном. Він говорив, що Королева вимагає запевнення своєї безпеки, тоді вона прийде порозмовляти Асланом. Лев пообіцяв їй повну безпеку за умови, що вона залишить свою паличку під великим дубом.

За кілька хвилин з'явилася й сама Чаклунка. Вона піднялася на вершину пагорба і рушила просто до Аслана. Чаклунка уникала погляду лева, і пані Бобріха відразу це зауважила. Чаклунка відразу сказала, що у лева є зрадник Едмунд, а Древнє Передання говорить, що кожен зрадник належить їй як законна здобич і що за кожну зраду вона має вбивати. І якщо вона не отримає крові у викуп, як велить Закон, уся Нарнія занепаде і згине від вогню й води. Аслан відповів, що погоджується з цим, але хоче поговорити з нею сам-на-сам.

Усі були вкрай напружені, поки Лев та Чаклунка упівголоса вели свою бесіду. Розмова, здавалося, не закінчиться ніколи. Нарешті Аслан промовив до своїх, що на кров Едмунда Чаклунка більше не посягатиме. Усі полегшено зітхнули.

Чаклунка вже йшла було геть, але раптом спитала Аслана, чи дотримає він свою обіцянку. Аслан грізно заревів, тоді Чаклунка підбрала свою мантию і чкурнула щодуху.

РОЗДІЛ 14. ТРИУМФ ЧАКЛУНКИ

Як тільки Чаклунка зникла з очей, Аслан сказав, що тепер треба розбити табір біля Берунового броду. Ніхто не важився щось питати, вони зібрали усе і рушили на північний схід. Не поспішали, бо іти було недалеко. Першу половину дороги Аслан пояснював Пітерові план майбутньої битви. Далі лев окреслив два варіанти: якщо битва з Чаклункою відбудуватиметься в лісі і якщо доведеться нападати на її замок. Увесь час він радив Пітерові, як ліпше керувати діями. Тоді хлопчик спитав лева, чи буде на битві він. "Я не можу тобі цього обіцяти", – відповів лев. І знову заходився навчати Пітера. Останню частину шляху Аслан ішов поряд із Сюзан і Люсі. Говорив він мало і весь був оповитий сумом.

Ще до настання вечора вони спустилися до розлогої долини. Річка там мала доволі широке річище, але дно було плитке. Це й був Берунів брід. Аслан звелів зупинитися тут, і вони почали закладати табір. Пітерові не давала спокою думка, що йому самому доведеться провадити битву.

Вночі Сюзан і Люсі ніяк не могли заснути. Дівчатка відчували, що над ними нависло якесь лихо, і це якось пов'язано з Асланом. Сестри вийшли надвір і там, на краю галявини, побачили лева, який поволі віддалявся від них у бік лісу. Не промовивши жодного слова, дівчатка рушили за ним. Лев ішов і виглядав дуже погано. Хвіст його волочився по землі, голова опущена долі, а лапи він переставляв так повільно й важко, наче його змагала страшенна втома. Згодом лев побачив дівчаток і дозволив іти з ним, але зупинитися, коли скаже. Лев йшов тепер посередниці, а дівчатка обабіч. Як же повільно він ступав! Раптом лев спіткнувся і з його грудей

вирвався тихий стогін. Сестри думали, що він хворий, але Аслан знемагав від суму. За якийсь час дівчатка зрозуміли, що піднімаються на той самий пагорок, де був Камінний Стіл. Коли ж вони порівнялися з останнім деревом, яке звідусіль оточували густі кущі, Аслан зупинився і сказав, що сестрам далі не можна, і ніхто не повинен їх бачити.

Аслан сам пішов на верхівку пагорка. Люсі й Сюзан принишкли, сховались у кущах, дивлячись йому вслід. І їхні очі широко відкрилися від побаченого.

Навкруг Камінного Столу з'юрмився величезний натовп найрізноманітніших істот. Там були велетні-людожери, вовки, люди з бичачими головами, духи недобрих дерев та отруйних рослин, всяка нечисть. Посеред того юмиська, біля самого Столу, стояла їх володарка. Вона наказала в'язати лева, що саме з'явився, і Аслан не заперечував. Потім зв'язаного лева поклали на Стіл, обстригли шерсть на голові, вдягли намордник. Чаклунка скинула зі себе мантию і заходилася гострити ножа. Перед тим, як завдати удару, вона нахилилася і з тріумфом сказала: "Ну що, чия перемога? Дурню, ти гадав, що порятуєш людського виродка, цього зрадливого хлопчиська? Зараз я замість нього вб'ю тебе, бо такою була наша угода і так сповниться Древнє Передання. Та коли тебе буде принесено в жертву, хто перешкодить мені убити його також?"

Дівчатка не бачили, як вона опустила ножа. Вони просто не витримали б цього і – замружили очі.

РОЗДІЛ 15. ДРЕВНЄ ПЕРЕДАННЯ ПЕРЕДПОЧАТКУ ЧАСІВ

Люсі і Сюзан усе ще непорушно сиділи у своєму сховку, затуливши долонями обличчя, коли до них долинув вигук Чаклунки, яка закликала своє кодро до вирішальної битви. Це були доволі небезпечні хвилини для Люсі й Сюзан, бо враже кодро, виконуючи наказ своєї володарки, посунуло якраз попри їхню схованку.

Коли усе стихло, дівчатка підійшли до Стола. Вони вклякли побіля мертвого Аслана на мокру траву і заголосили. Потім вони скинули намордник, а от мотузок не могли розірвати. Тоді з'явилися мишки і перегризли усі мотузки.

Тим часом надворі вже розвиднілося. Небо на сході чимраз світліло. У лісі зацвірінькала якась пташина. Дівчатка аж підскочили від несподіванки. За хвилину вже весь ліс дзвенів од багатоголосого співу. Дівчатка дуже змерзли, тому тупцювали туди-сюди, аби хоч трохи зігрітися. Ноги аж гули від втоми. Нарешті дівчатка зупинилися і задивились на море та Кеа-Перевел. Раптом за їхніми спинами пролунав гучний тріск, ніби якийсь велетень розчерепив велетенську тарілку. Камінний Стіл розколовся надвоє. На самій середині плити з'яяла велика тріщина. Аслана не було.

Осяяний променями сонця, він стояв і стріпував гривую, наче ніхто її не обстригав. Люсі із Сюзан кинулись до нього, обсипаючи цілунками. Аслан розповів, що хоча Чаклунка і знає Древнє Передання, та його знання древніше. Коли замість зрадника на Камінний Стіл із власної волі підніметься невинний і віддасть себе у жертву, Стіл розпадеться і сама Смерть буде подолана.

До лева повернулася його колишня сила, і він разом з сестрами розпочав веселу гонитву. Коли вони, засапавшись, нарешті повлягалися на сонечку, дівчатка не відчували ні втоми, ні голоду, ні спраги.

Потім Аслан розтулив пащу і рикнув, аж дерева перед ним прогнулися. Дівчатка вилізли на його спину, і вони вирушили до замку Чаклунки. Лев перелетів через замковий мур. Вони опинилися на подвір'ї, де скрізь було повно камінних статуй.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

РОЗДІЛ 16. ЩО СТАЛОСЯ ЗІ СТАТУЯМИ

Аслан одним стрибком опинився біля камінного лева і дихнув на нього. Лев почав оживати. Потім Аслан дмухнув на камінного гнома, на високу кам'яну дріаду, на маленького кам'яного кролика, на двох кентаврів. Всі статуї одна за одною поверталися до життя і подвір'я вже не скидалося на музей, а радше нагадувало зоопарк.

Лев оживив камінного велетня. Усі пояснили йому, що тут відбулося. Велет шанобливо зняв капелюха перед Асланом. Люсі знайшла пана Тамнаса, і Аслан теж його оживив. Люсі і маленький фавн уже міцно обіймалися і підстрибували на radoщах.

Вони обстежили весь замок, а коли статуй уже не залишилося, вирушили до воріт. Велет розбив їх, і усі вирушили на поле вирішальної битви. Щоб знайти, де вона відбувається, лев вислав тих істот, які мали гарний нюх.

Один гончак узяв слід і загавкав. Далі не гаяли жодної хвилини: пси, леви, вовки та інші звірі помчали чимдуж уперед, водночас не забуваючи пильнувати за вітром. Коли вони минули останній поворот вузької звивистої улоговини, до звуків гонитви додалися інші, і Люсі їх почула. У тому галасі змішалися вигуки, зойки та удари металу об метал.

Там супроти великої гурми потвор, яких Люсі ото бачила минулої ночі, відчайдушно боролася Асланове військо на чолі з Пітером та Едмундом. Тепер, при денному світлі, ті почвари виглядали такими страшними, злими та потворними, що просто жах. Пітерова дружина стояла спинами до наших друзів: вояків залишилось так мало! Поле битви вже геть усіяли кам'яні фігури: Чаклунка вочевидь знову пустила в хід свою паличку. Проте зараз вона не могла до неї вдатися і билася з ножом. Вона саме напала на Пітера. Люсі бачила, що кам'яний ніж та Пітерів меч миготять у повітрі так швидко, наче супротивники орудують щонайменше трьома ножами і трьома мечами водночас. По обидва боки, бачила Люсі, точився запеклий бій.

Грізний рик струсонув усю Нарнію. Тоді велетенський Аслан стрибнув просто на Білу Чаклунку. Вони сплелися в один клубок, а всі створіння, яких Аслан визволив із замку Чаклунки, кинулись у бій. Пітерова бойова дружина, що вже було стомилася і геть утратила сили, миттю ожила духом і злилася з підмогою.

РОЗДІЛ 17. ПОЛЮВАННЯ НА БІЛОГО ОЛЕНЯ

За кілька хвилин бій скінчився. Більшість неприятелів було зметено одразу, лиш тільки з'явився Аслан зі своїм воїнством. Уцілілі ж рештки, збагнувши, що Чаклунки вже немає з ними, здавалися або тікали. Пітер з Асланом привітали один одного міцним потиском рук. Пітер розповів, що Едмунд прорвався у боях до Чаклунки і всю силу свого меча спрямував не на неї, а на її чарівну паличку. Коли паличка розлетілася

на тріски, з'явилася надія. Едмунд був дуже понівечений. І тоді Люсі згадала про подарунок святого Миколая. Вона влила кілька крапель братові до рота, а потім обходила поранених і їх теж поїла цілющим бальзамом. Лев повертав до життя тих, кого перетворено на камінь.

Зранку вони рушили на схід. Третього дня дійшли до гирла великої річки. На пагорку височів замок Кеа-Перевел. Увечері, опісля вечері, наша четвірка пішла на пляж. Діти пороззувались і босоніж побігали собі по чистому піску. А наступний день готував для них великі врочистості: у Великій Залі Кеа-Перевел, у присутності усіх друзів, під звуки фанфар, Аслан урочисто коронував дітей.

Цілу ніч у Кеа-Перевел тривало величне свято. Та ось коли веселощі сягли апогею, Аслан непомітно вислизнув із замку. Діти помітили його відсутність, але не ставили жодних питань, бо пан Бобер устиг був їх попередити, що лев приходить і йтиме, бо не любить бути до чогось прив'язаний, та й, зрештою, має інші країни, що потребують його присутності.

Королі й королеви славно правили Нарнією і їхнє правління було тривалим та щасливим. Наші друзі творили справедливі закони, берегли мир, охороняли добрі дерева від непотрібного вирубування, дозволяли молодим гномам та сатирам не ходити до школи, й узагалі поставили на місце всіх пройдисвітів та хитрунів, натомість підтримували тих, які жили чесно і вміли шанувати інших.

Самі володарі з роками вирости і змінилися. Пітер став високим кремезним чоловіком, відважним воїном і його звали король Пітер Чудовий. Сюзан виросла і перетворилась у гінку ставну граціозну жінку. Багацько королів із заморських країн надсилали своїх послів і прохали її руки і серця. А називали її Сюзан Лагідна. Едмунд з роками зробився серйозним чоловіком. Тепер він навіть володів більшою розважливістю, ніж Пітер. Його прозвали король Едмунд Справедливий. А от золотоволоса Люсі так і залишилась милою веселункою-щебетушкою, і принци з усіх королівств ждали, щоб вона стала їхньою королевою. Народ Нарнії звав її королева Люсі Доброчесна.

Так вони собі жили радісно і щасливо. Якось Тамнас (тепер уже літній і дещо огрядний фавн) приніс усім звістку, що в його стороні знову з'явився Білий Олень, який здатний виконати будь-яке ваше бажання, якщо його спіймати. Королі й королеви, осідлавши коней, рушили у Західний Ліс за Білим Оленем. Невдовзі побачили його і щосили помчали за ним. Олень пірнув у гушавину, куди можна було піти лише пішки. Вони пішли, а недовзі королева Сюзан натрапила на ліхтар. Усі четверо наче щось згадали. Вони заглибилися у гушавину, пригадали все про вуличний ліхтар, а потім збагнули, що борсаються вже не в гілляччі, а пробираються поміж шуб. А наступної миті всі вінценосні особи висипались із дверцят шафи у порожню кімнату. Були це вже не королі та королеви у мисливських строях, а Пітер, Сюзан, Едмунд та Люсі, одягнені у своє стареньке вбрання. Був той самісінький день і та саміська година того дня, коли вони заховались у шафі. Пані Макреді та відвідувачі ще гомоніли у коридорі, та, на щастя, до порожньої кімнати не заходили і дітей там не застали.

Діти розповіли усе професору. Той сказав дітям, що вони не потраплять знову до Нарнії тим шляхом, але колись знову повернуться туди, бо хто коронований у Нарнії, завжди буде там королем чи королевою. А потраплять вони туди несподівано. Старий порадив нікому про це не говорити.

Пригоди з шафою добігли кінця, але пригоди з Нарнією лише розпочиналися.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу